

עתה חזר על עמדתו זו: "כשמאכלים חולה ביוס'הכיפורים, עושים כן על-פי בקיאים - דהיינו רופאים. בעניינים של טריטוריה, מדיניות ופיקוח-נפש - הבקיאים הם המטכ"ל של צה"ל וממשלת ישראל. אם הם יראו ומצאו שאפשר לוותר על שטחים מבלי לסכן את חיי היישוב ואת קיום המדינה - צריך לסמוך עליהם!"

ראש הממשלה

קוניטרה!

רביב התחקה לשון,

והוא אמר כמעט

את האמת

לשוננו של יצחק רביב החליקה. וכמו תמיד במקרה כזה, הוא אמר את האמת - ונאלץ להתנצל על כך.

בראשית השנה נשאל על גורלה של אבן רודייס. הוא השיב: "איננו רוצים בקר קוניטרה שניה!"

כמו "יד ושם". במישר-התחין פרצה פאניקה. כי מזה שנתיים נאלצים נציגי ישראל בכל העולם להתמודד עם הפולחן החדש, שנוצר סביב העיר החרבה.

קוניטרה ההרוסה ניתנה לסורים כמתנה מידי ישראל, ונראתה להם כמתת מידי אלה. הם הפכו אותה למקדש. כל אורח זר מבל אליה, כפי שאורחי ישראל מובאים ליד ושם. לראשי-מדינות ולעיתונאים מר-אים הסורים את ההרסות כדוגמה גוראה לבארבאריות המטרופט של הישראלים, ש-פוצצו את העיר עד לבית האחרון. לפני שהחזירו לסורים.

בעולם הערבי הפכה הקריאה "קוניטרה רה" סיסמת-קרב. על מסכי-הטלוויזיה מוקרנות תמונות העיר בשעה שמושמצים שירים מלהבים על יום נקם ושולם.

לשואר יסיתה התעמולה הישראלית לטי עון כי העיר לא נהרסה בזדון. אלא נפ-געה בשעה שהתחוללו בה וסביבה קרבות מילחמת יום-הכיפורים. למרבה הצער קל מאד להבחין בין בית שנהרס בהפגזה או בהפצצה ובין בית שהושכב באופן שיטתי על-ידי מיטען של חבלון.

המומחים הבינלאומיים קבעו כי חלקים גדולים מקוניטרה נהרסו באופן שיטתי כזה. מכיוון שקוניטרה צולמה פעמים רבות במהלך מילחמת יום-הכיפורים, ניתן גם לקבוע בדיוק מתי זה קרה: אחרי כיבוש העיר בשנית על-ידי צה"ל במיל-חמת יום-הכיפורים, ולפני החזרתה במיסי-גרת הסכם הפרדת-הכוחות.

חלוקה לא. יצחק רביב למד את הלקת. ואת זאת ביטא בפילים פשוטות.

אילו נהרסו עתה מיתקני-הנפט של אבן רודייס, באופן ממלכתי או פרטינוני, היה השכר התעמולתי שווה למצרים יותר מ- אשר הנזק הכלכלי. היתה זו עילה מצו-ינית למצרים לטעון שישארל הפתה את רוח הצדקה הביניים, וכי הדבר מצדיק הפ-רה מצד מצריים. ואילו לעולם הרחב היתה זו דוגמה נוספת של הטירוף ההרסני ה-אוחן בישראלים כשהם צריכים לסגת.

לכן צדק רביב. אולם הוא נבהל בעצמו מדבריו. עוד במהלך חג ראש-השנה ציווה על לישכתו, "לפלוש" את דבריו. אין יש-ראל מודה, חלילה, באשמה שהחריבה את קוניטרה. היא רוצה רק למנוע ויכוח דומה על אבורודייס.

מיפלגות

צעד, יעד, רעד

מעד, סעד - ובעד

המנחמים לא רצו,

אבל אנשי-השורה

הכריחו אותם להצביע

בעד הסדר-הביניים

משה דיין, שהוא משרור לעת-מצוא מאז ימי נעוריו, שלח במהלך הוויכוח המשעמם בכנסת פתק לשולמית אלוני, ועליו שיר מאולתר: "קייס'נג'ר / פוטל צעד-צעד / ואחט, מהפכני / יעד' / מרימים ידכם, ללא רעד / ומצביעים פה-אחד בעד / אף שויד' עימם כי זה מעד / ופגיעה בשלום, ולא סעד."

כישורנו של דיין כמשורר אינו עולה על כישורנו כמצביא. אבל הפעם הוא היה רק אחד מחברי-כנסת רבים שהלבטים המ-מושכים של סיעות יעד ומוקד בכנסת עו-ררו אצלם תגובה של ליגלונ.

הרצח הוא המשך המדיניות!

סיוגות להפיל מישרים בלתי-ידידותיים בגואטמלה, קובה וצ'ילה. השתתפות בחיסול טרוחילו יכלה להיות מעשה אלטרואיסטי ר-מהלומה למען השלום.

לורון יש גם מועמד הרצח הפוליטי הבא: "אני יכול לחשוב על נשיא אחד, מתועב במיוחד, הנמצא הרבה בחדשות, שבי-בירור יצא מדעתו." ורון לא נקב בשמו של האיש, ולא פירט אם הוא מתכוון לאידי אמין או למועמר קדאפי. לעומת זאת הוא

assassination is for sure.
Today, is there anyone who would dare defend regicide? I didn't think so until I read Ambassador Benjamin Varon's recent letter to the New York Times in which the assassination of Dominican Republic President Trujillo was praised. As a former Israeli envoy to the Dominican Republic, Paraguay, Jamaica and the U.N., Ambassador Varon, now living in Boston, believes that assassination is not necessarily undiplomatic.

קטע מתוך "שיקאגו סאן-טיימס"

שלה בתכלית את מועמדותו של פידל קאסטרו לרצח פוליטי: "יהיה זה בלתי-מוסרי לרצוח את קאסטרו. בין שאר הסיבות, מותו לא ישנה דבר בקובה. מלבד זאת, אין זה פשע לחולל מהפכה במדינות שיש בהן אייזקס סוציאלי כה רב."

רף תכן שמכחינה פילוסופית וסוציולוגית מופשטת. אין פסול בתיאוריה שבתר בנימין ורון להשמיע ברבים. עם זאת, ספק אם דווקא ישראלי המזוהה כדיפלומט בשירות-החזון הישראלי, הוא האיש המתאים בדיוק להפיץ כיום דיעות מעין אלה. שכן, בעקיפין, הוא גותן הכשר למעשי-הטירוף שמבצעים אירגוני-הפידאיון הפלסטיניים נגד ישראל.

אלא שבנימין ורון אולי אינו רואה עוד את עצמו כישראלי. הוא היה, בשעתו, שליח הסוכנות במדינות אמריקה הדרומית, ב-1964 הוא הצטרף למישרד-החזון, ובמשך שמונה שנים כיהן כשגריר ישראל בסאראגואי ובפרובליקה הדומיניקאנית. הוא סיים את תפקידו במישרד-החזון באוקטובר 1972, ואחרי-כן יצא והתיישב בבוסטון שבארצות-הברית, שם שהו כבר קודם-לכן בנו ובתו.

לישראל עצמה לא עשה השגריר לשעבר שירות גדול. העובי דה שהאיש היחידי שהעז להעניק בפומבי סעד מוסרי למיבצע הרצח הפוליטי של סוכנות-הביון האמריקאית במדינות זרות היה דווקא ישראלי - לא היה בה כדי להגביר את האהדה לישראל.

רצח של ראש מדינה זרה הוא המשך הדיפלומטיה בדרכים אחרות!"

הצהרה מדהימה זו לא הושמעה על-ידי מנהיג אירגוני-טירוף, וגם לא על-ידי אחד מראשי שירותי-הביון הבינלאומיים. היא יצאה מפיו של דיפלומט ישראלי בכיר לשעבר, היושב כיום באר-צות-הברית, בעיצומו של הוויכוח המתנהל כיום שם סביב המיב-צעים של השאיים של סוכנות-הביון האמריקאית במדינות זרות. מול גל הביקורת הציבורית הגואה, זכה הסייאייאי בתמיכה ממקור בלתי-צפוי. בנימין ורון, לשעבר שגריר ישראל ברפוב-ליקה הדומיניקאנית שבאמריקה הדרומית, פאראגואאי, וחבר מי-ש' לחת ישראל באר"ם, התנדב לתמוך מוסרית במיבצעי-הרצח שי-ביצעו סוכני הסייאייאי.

תחילה הוא עשה זאת במכתב ששיגר למערכת הניו-יורק טיימס, ובו שיבח את רצח טרוחילו, נשיא הרפובליקה הדומיני-קאנית, בה שימש ורון כשגריר ישראל. מאוחר יותר, בראיון מקיף שהעניק לשיקאגו סאן-טיימס, הרחיב ורון את הפילוסופיה הפוליטית שלו בשבח הרצח הפוליטי.

מקבלים את תורת קלאובין? כי המילחמה היא המשך המדיניות בדרכים אחרות, יש גם מקום לטיעון בזכות הרצח. אמר ורון. "המילחמה היא רצח - רצח כללי שאינו טוב יותר מאשר רצח אינדיבידואלי. את מילחמת-העולם השנייה ניתן היה למנוע באמצעות רצח חד-פעמי... רצח עריצים הוא מוצדק. כל שליט בלתי-נבחר, המתנהג בצורה רצחנית ויוצ-אחריו, ומסלק בכך את חייהם של עמיתיו, הוא מועמד לרצח בכל אומה שהפטריוטים שלה מוכנים להקרבה עצמית."

בהמשך הראיון, הרחיב ורון את התפיסה הפוליטית שלו. "בהיעדר חירות, אין מישאל-עם. את הזכות לרצוח צריך להש-איר לפאטריוט או קבוצה של אזרחים במדינה האמורה... אני יכול להעלות בדעתי רק שני מנהיגים בזמנים המודר-ניים, שרציחתם בזמנם היתה מונעת מילחמות בלתי-נחוצות - נפוליאון והיטלר. אינני בטוח שרציחתו של היטלר לא נשקלה. אבל ודאי לא די מוקדם, כל זמן שהוא הרג רק יהודים ודמר קראטים גרמניים, העולם היה מוכן לדריקים עימו. ההיסטוריה אינה מדע מדויק, אלכסנדר, למשל, יכול היה לשפוך יותר דם מאשר אטילה בכיבוש חצי העולם. למרות זאת, מכונה אלכסנדר "הגדול", ואילו אטילה זכור בתור "ההונג".

בתשובה לשאלה, הצדיק ורון את רצח טרוחילו. "לא היו סי-בות דיפלומטיות שהיה בהן כדי לאלץ את הסייאייאי לבחור בחיסול טרוחילו. טרוחילו היווה בעייה לבני העם הדומיניקאני שאותם הוא דיכא. רצח ושלל מהם את חירותם. אבל טרוחילו לא היווה בעייה לארצות-הברית שכן הוא היה, כמו מרבית הר-ר' דנים הלאטינו-אמריקאיים, פרו-אמריקאי ואנטי-קומוניסט. בכל זאת לא היתה מגנה את הסייאייאי אילו היה מעורב ברצח טרוחילו. בהשוואה להתערבות, כביכול, של סוכנות-הביון בני-

מתי פלד, שהצטרף למיפלגת יעד. פלד התנגד להסדר בעיקר מסיבות צבאיות-מיקצועיות, והעדיף שיקולים אלה על פני שיקולים מדיניים-טוריים. לעומת זאת תמכו כמה מראשי יעד ב-הסדר, בדווקא ביגלל הסיבות הפוליטיות. ביניהם: דויד שחם, מי שהיה בעבר עורך ביטאון מיפלגת העבודה, אות, ויגאל עילם. לא, אור... במוסדות העליונים של יעד התגבש מצב-הרוח בין שלילת והי-מנעות. לעומת זאת טען מיעוט חשוב כי תנועה הדוגלת בשלום ובנסיגה אינה יכולה להתנייע במחנות אחד עם אנשי הימין הלי-אומני-הדתי, וגם אינה יכולה לעמוד מנגד כאשר ימין זה מאיים להפיל את הממשלה. הוויכוח קיבל ציביון אישי, כאשר הא-שימה שולמית אלוני את מצדדי ההצבעה למען ההסדר בכך שהם "לא ניתקו את הקשר שלהם עם מיפלגת העבודה". אלה, מצידם, טענו כי אלוני ואליאב פועלים מתוך מניעים ריגשיים: ביגלל השינואה למיפלגה שממנה פרשו, אין הם מוכנים להצביע בעד הממשלה גם כשההיגיון הפור-ליטי תובע זאת.

המוכירות החליטה לבסוף להימנע מהצ-בעה, עם רמז דק שאם יהיה קיום הממ-שלה תלוי בהצבעה זו, תשנה הסיעה ברע האחרון את הצבעתה, ותציל בקולותיה את הממשלה. התנגדות פעילה. בסיעת מוקד היה המצב חמור עוד יותר. מאיר פעיל שהת בחול, וכמו אליאב לא סבר כי יוכוח זה מחייב אותו לחזור לארץ. היה ידוע כי הוא תומך בהימנעות מהצבעה.

מועצת מוקד - המורכבת בחלקים שווים מאנשי מק"י, תכלת-אדום ובלתי-תלויים - התכנסה, ובל קישי החליטה על הימנעות מהצבעה. רק כשליש מחברי המו-עצה טרחו בכלל לבוא לישיבה.

גם כאן טענו מחייבי ההצבעה למען (המשך בעמוד 20)

מוכן להימנע. אולם כעבור זמן-מה נודע כי הוא הגיע שוב לעמדה שלילית. אליאב, שנמצא בחול, לא השתתף בוויכוח במי-ש' לגתו החדשה. חזר רק ערב ההצבעה. שולמית אלוני נקטה עמדה דומה. כאשר הופיעה בתוכנית מוקד בטלוויזיה, קבע המנחה שהיא נמצאת במתנה אחד עם זבולון המר, מול יצחק נבון ואיש מפ"ם שתמכו בהסדר. נבון לא התאפק, ניצל את הדיון כדי להשוף באירוניה ודונית את אייחתמצאותה של אלוני בנושא כולו. במצב שונה לגמרי נמצא אלוף (מיל),

קוניטרה למחרת מיבושה (1967) מתת מידי אלה וצה"ל